

Sygn. akt I NKRS 48/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ewa Stefańska (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Paweł Księżak (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A.S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr (...)/2020 z dnia 8 grudnia 2020 r.

w przedmiocie nieprzedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. (...) po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 5 maja 2021 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Uchwałą nr (...)/2020 z 8 grudnia 2020 r. Krajowa Rada Sądownictwa nie przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A.S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że na jedno wolne stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., ogłoszone w Monitorze Polskim z

2019 r., poz. (...), zgłosiła się jedna kandydatka – A. S., sędzia Sądu Rejonowego w M.

W celu przygotowania sprawy do rozpatrzenia na posiedzeniu Krajowej Rady Sądownictwa, jej Przewodniczący wyznaczył zespół członków Rady, zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o jego powołaniu oraz o sprawach indywidualnych przekazanych zespołowi w celu przygotowania ich do rozpatrzenia na posiedzeniu Rady. Minister Sprawiedliwości nie przedstawił opinii w trybie art. 31 ust. 2b ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa podczas posiedzenia plenarnego, które odbyło się 14 października 2020 r., 14 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i „wstrzymujących się”, zdecydowała o wyrażeniu zgody na wysłuchanie przez zespół Prezesa Sądu Okręgowego w C. oraz sędziego, który sporządził ocenę kwalifikacji kandydatki.

Na posiedzeniu w dniu 26 października 2020 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w trybie wideokonferencji przeprowadził rozmowy z Prezesem Sądu Okręgowego w C. oraz sędzią opiniującym pracę kandydatki.

Krajowa Rada Sądownictwa, podczas posiedzenia plenarnego 29 października 2020 r., działając na wniosek Przewodniczącego zespołu, 11 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i 5 głosach „wstrzymujących się”, wyraziła zgodę na wysłuchanie przez zespół członków Rady Kierownika Sekcji do rozpoznawania spraw o rozwód i separację oraz spraw o ubezwłasnowolnienie I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w C.

Na posiedzeniu 16 listopada 2020 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa w trybie zdalnym przeprowadził rozmowę z Kierownikiem Sekcji do rozpoznawania spraw o rozwód i separację oraz spraw o ubezwłasnowolnienie I Wydziału Cywilnego Sądu Okręgowego w C. Przewodniczący zespołu zaproponował, aby zwrócić się do Krajowej Rady Sądownictwa z wnioskiem o wystąpienie do Prezesa Sądu Okręgowego w C. o aktualne dane statystyczne dotyczące stabilności orzecznictwa za okres orzekania kandydatki A. S. w tym Sądzie oraz o zaproszenie kandydatki na rozmowę z zespołem.

Krajowa Rada Sądownictwa, podczas posiedzenia plenarnego, które odbyło się 17 listopada 2020 r., 18 głosami „za”, przy braku głosów „przeciw” i 2 głosach

„wstrzymujących się”, uwzględniła wniosek o przeprowadzenie przez zespół rozmowy z kandydatką.

Na posiedzeniu 7 grudnia 2020 r. zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa, przeprowadził w trybie wideokonferencji rozmowę z A.S., a następnie omówił jej kandydaturę, odbył naradę i uznał, że zgromadzone materiały są wystarczające do zajęcia stanowiska w sprawie. Podczas głosowania członkowie zespołu oddali na A.S. 1 głos „za”, nie oddając głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”. W rezultacie przeprowadzonego głosowania, zespół nie przyjął stanowiska w przedmiocie rekomendowania A.S. na jedno stanowisko sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., pozostawiając decyzję w tym zakresie Krajowej Radzie Sądownictwa.

Krajowa Rada Sądownictwa, rozstrzygając w przedmiocie wniosku A.S. o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C., kierowała się oceną kwalifikacji i doświadczeniem zawodowym kandydatki.

W pierwszej kolejności Rada stwierdziła, że A.S. spełnia wymagania ustawowe, określone w art. 63 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Charakteryzując sylwetkę A.S. wskazano, że urodziła się ona 15 października 1970 r. w Z. W 1995 r. ukończyła wyższe studia prawnicze na Uniwersytecie (...) w K. z oceną dobrą, uzyskując tytuł magistra. Po odbyciu, w latach 1995-1997, pozaetatowej aplikacji sądowej w okręgu Sądu Wojewódzkiego w K., w 1997 r. złożyła egzamin sędziowski z łącznym wynikiem dostatecznym. 1 lutego 1998 r. została mianowana asesorem sądowym w Sądzie Rejonowym w G., gdzie powierzone obowiązki orzecznicze wykonywała w V Wydziale Rodzinnym i Nieletnich. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 24 lutego 2000 r. została powołana do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w G. Orzekała w V Wydziale Rodzinnym i Nieletnich, jak również w wydziale grodzkim cywilnym. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 5 lipca 2006 r. została, na okres od 1 do 31 sierpnia 2006 r., delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Rejonowym w M. 1 września 2006 r. A.S. została, na własną prośbę, przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w M. Orzekała

początkowo w II Wydziale Karnym, a potem, od 1 stycznia 2007 r. – w I Wydziale Cywilnym. Od 1 września 2008 r. orzeka w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich tego Sądu. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 9 grudnia 2011 r. została, na okres od 1 stycznia do 31 grudnia 2012 r., delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Rejonowym w Z., gdzie orzekała w III Wydziale Rodzinnym i Nieletnich. Od 26 września 2017 r. A.S. pełni funkcję koordynatora do spraw współpracy międzynarodowej i praw człowieka w sprawach cywilnych okręgu Sądu Okręgowego w C. Decyzją Ministra Sprawiedliwości z 11 lutego 2019 r. została delegowana do pełnienia obowiązków sędziego w Sądzie Okręgowym w C. – w okresie od 1 marca do 31 sierpnia 2019 r. Kolejną decyzją Ministra Sprawiedliwości delegację przedłużono do 29 lutego 2020 r. W Sądzie Okręgowym w C. kandydatka orzekała w Sekcji do rozpoznawania spraw o rozwód i separację oraz spraw o ubezwłasnowolnienie w I Wydziale Cywilnym.

W 2007 r. A.S. ukończyła studia podyplomowe w zakresie prawa gospodarczego z elementami ekonomii prawa na Uniwersytecie (...) w K., z wynikiem bardzo dobrym, a w 2010 r. – studia podyplomowe w zakresie prawa europejskiego dla sędziów sądów powszechnych, zorganizowane przez Instytut Nauk Prawnych Polskiej Akademii Nauk we współpracy z Krajową Szkołą Sądownictwa i Prokuratury, również z wynikiem bardzo dobrym. W 2010 r. uczestniczyła także w seminarium pt. „Stosowanie Europejskiej Konwencji Praw Człowieka w polskim porządku prawnym” w Centrum Europejskim Uniwersytetu (...) W 2013 r. A. S. ukończyła studia podyplomowe w zakresie prawa rodzinnego dla sędziów orzekających w sprawach z zakresu prawa rodzinnego w sądach wszystkich szczebli na Uniwersytecie (...), z wynikiem bardzo dobrym. W grudniu 2019 r. kandydatka rozpoczęła roczne studia podyplomowe z zakresu psychologii i psychiatrii na Uniwersytecie (...). Brała udział w szkoleniach zawodowych, w tym zorganizowanych przez Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury, a także w konferencjach, stażach naukowych i stypendiach zagranicznych.

Ocenę kwalifikacji A. S. sporządziła H. M. – sędzia Sądu Okręgowego w C. Opiniująca stwierdziła, że kandydatka osiągnęła najgorsze wyniki odnośnie do stabilności orzecznictwa w okręgu Sądu Okręgowego w C. w pionie cywilnym w 2018 r. Uchylono 31,82% wydanych przez nią orzeczeń, przy średniej w Wydziale

Sądu Rejonowego w M., w którym orzekała wynoszącej 25% – przy czym w Wydziale tym, poza A.S., orzekał tylko jeden sędzia, który miał stabilność wynoszącą 10% spraw uchylonych. W okręgu Sądu Okręgowego w C. w 2018 r. stabilność w sądach w wydziałach rodzinnych wynosiła 7,29% spraw uchylonych. W 2019 r. stabilność orzecznictwa kandydatki wynosiła 11,11% orzeczeń uchylonych – przy średniej w sądach w wydziałach rodzinnych w okręgu Sądu Okręgowego w C. wynoszącej 3,92%. Opiniująca zwróciła uwagę na fakt, że w 2018 r. żaden z sędziów orzekających w okręgu Sądu Okręgowego w C. – zarówno w pionie cywilnym, jak i rodzinnym – nie miał gorszego wyniku odnośnie do stabilności orzecznictwa. Co do danych za 2019 r. opiniująca uznała, że nie są już tak miarodajne, gdyż opiniowana orzekała w Sądzie Rejonowym w M. tylko przez dwa miesiące, a następnie kończyła sprawy rozpoczęte przed terminem delegacji. Oceniając wydajność kandydatki opiniująca stwierdziła, że była ona nawet wyższa niż średnia w kraju, apelacji i okręgu. W okręgu Sądu Okręgowego w C. przeciętna wydajność sędziego w 2018 r. wynosiła 88,501, w przypadku opiniowanej zaś – 91,6. Dane dotyczące wydajności A. S. za 2019 r. opiniująca uznała za niemiarodajne, gdyż dotyczyły one tylko niecałych dwóch miesięcy, kiedy kandydatka orzekała w Sądzie Rejonowym w M. Opiniująca wskazała na uchybienia, stwierdzone w wydawanych przez kandydatkę judykatach, podkreślając, że dotyczyły one nie tylko skomplikowanych kwestii prawnych, lecz także podstawowych przepisów procedury cywilnej, a nawet kwestii tak oczywistych, jak prawidłowe sformułowanie postanowienia w przedmiocie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Analizując akta spraw, opiniująca doszła do wniosku, że można odnieść wrażenie, iż kandydatka, jako sędzia – referent w tych sprawach, nie zna akt sprawy i nie wie jakiej kwestii dotyczy postępowanie. Mając to na uwadze opiniująca stwierdziła, że poziom merytoryczny orzecznictwa A. S. jest niski, w istocie znacznie poniżej średniej w okręgu Sądu Okręgowego w C. W ocenie opiniującej kandydatka nie opanowała metodyki pracy sędziego, a posiadana przez nią wiedza prawnicza nie stwarza gwarancji odpowiedzialnego i rzetelnego wykonywania obowiązków na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Wobec powyższego opiniująca stwierdziła, że A.S. nie posiada odpowiednich kwalifikacji do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego.

Kandydatka zgłosiła zastrzeżenia do oceny kwalifikacji, zarzucając m.in., że nie zawiera ona opisu elementów koniecznych do oceny kandydata, takich jak stopień obciążenia wykonywanymi zadaniami i ich złożoność oraz realizacja doskonalenia zawodowego. A.S. podkreśliła, że jej proces doskonalenia zawodowego został pominięty. Wskazała także na wybiórcze przytoczenie danych statystycznych dla niej niekorzystnych, przy całkowitym pominięciu pozytywnych. Kandydatka stwierdziła ponadto, że w ocenie kwalifikacji nie omówiono terminowości sporządzania przez nią uzasadnień oraz nie wskazano na brak skarg administracyjnych i skarg na przewlekłość postępowania, co – w jej ocenie – powinno być podstawowym kryterium oceny sprawności pracy sędziego.

Odnosząc się do tych zastrzeżeń, opiniująca H. M. wskazała, że przytaczając dane statystyczne opierała się na informacjach otrzymanych drogą służbową z Sądu Okręgowego w C. i z Sądu Rejonowego w M. Opiniująca zauważyła, że z tych samych danych statystycznych, stanowiących część oceny kwalifikacji A.S., wynikają także informacje dotyczące terminowości sporządzenia uzasadnień, braku skarg administracyjnych i skarg na przewlekłość – nie zostały one zatem w treści opinii pominięte.

Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła także opinię Kolegium Sądu Okręgowego w C., które na posiedzeniu 9 września 2020 r. negatywnie zaopiniowało A.S., oddając 1 głos „za” (z siłą poparcia $\frac{3}{5}$) i 6 głosów „przeciw”, przy 2 głosach „wstrzymujących się”.

Rada wzięła pod uwagę, że A.S. posiada ponad dwudziestoletni staż orzeczniczy, a także, iż zdobyła doświadczenie orzecznicze w trakcie delegacji do Sądu Okręgowego w C. Jednocześnie Krajowa Rada Sądownictwa zważyła, że ocena pracy kandydatki zawierała szereg zastrzeżeń, na tyle istotnych, że – w ocenie Rady – A. S. nie daje rękojmi prawidłowego wykonywania obowiązków orzeczniczych na stanowisku sędziego sądu okręgowego. W ocenie Rady dostrzeżone przez opiniującą H. M. uchybienia uzasadniały stwierdzenie, że kandydatka nie jest przygotowana do pełnienia obowiązków sędziego na wyższym szczeblu sądownictwa, w Sądzie Okręgowym w C. Krajowa Rada Sądownictwa wzięła pod uwagę także wyniki rozmów, przeprowadzonych z Prezesem Sądu Okręgowego w C., sędzią opiniującym pracę i kwalifikacje

zawodowe kandydatki, Kierownikiem Sekcji do rozpoznawania spraw o rozwód i separację oraz spraw o ubezwłasnowolnienie w I Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w C., gdzie kandydatka orzekała w ramach delegacji, w końcu – z samą kandydatką. Biorąc pod uwagę całość zgromadzonego w sprawie materiału, a także wnioski płynące z oceny kwalifikacji i przeprowadzonych rozmów, Rada uznała, że awans A. S. do sądu okręgowego byłby przedwczesny.

Wobec powyższego, w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 8 grudnia 2020 r., na kandydaturę A. S. oddano 5 głosów „za” i 3 głosy „przeciw”, przy 5 głosach „wstrzymujących się” (przy udziale 13 członków Rady), w rezultacie czego nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów. Mając na uwadze wynik głosowania, Rada podjęła uchwałę odmawiającą przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie A. S. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu okręgowego w Sądzie Okręgowym w C.

A.S. (dalej także: skarżąca) wniosła odwołanie od przedmiotowej uchwały, zarzucając:

1. rażące naruszenie art. 33 ust. 1, 3, art. 34 ust. 1 i art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa w związku z art. 33 § 1, 7-11 i art. 34 pkt 1 – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz art. 42 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa – poprzez: pominięcie istotnych i zgłoszonych za pośrednictwem systemu teleinformatycznego dowodów w postaci opinii sporządzonej 28 stycznia 2019 r. przez sędziego – wizytatora Sądu Okręgowego w C., K.M., w zakresie oceny pracy orzeczniczej skarżącej za rok 2018 r., pozostającej w całkowitej sprzeczności z opinią sporządzoną przez opiniującą H.M.; przedstawienie przez referenta sprawy w czasie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 8 grudnia 2020 r. danych statystycznych sprzecznych z dokumentami zebranymi w sprawie; pominięcie przez referenta wszystkich danych statystycznych w zakresie osiągania przez skarżącą dobrych wyników orzeczniczych;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 k.p.c. – poprzez pominięcie przy ocenie kandydatury A.S. wszystkich okoliczności przemawiających na jej korzyść, w postaci: doświadczenia zawodowego; stałego podnoszenia kwalifikacji i doskonalenia zawodowego; dodatkowej pracy w dziedzinie prawa międzynarodowego, orzecznictwa Trybunałów oraz sądów państw Unii Europejskiej,

wymaganej do sprawowania funkcji Koordynatora ds. Współpracy Międzynarodowej i Praw Człowieka przy Sądzie Okręgowym w C.; specjalizacji w zakresie orzekania w sprawach o uprowadzenie i powrót dzieci do miejsca zamieszkania w trybie Konwencji Haskiej z 1980 r.;

3. pobieżne uzasadnienie zaskarżonej uchwały i niewyjaśnienie rzeczywistych motywów, które legły u podstaw jej wydania;

4. rażące naruszenie art. 187 ust. 1 pkt 2 i art. 187 ust. 2 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez wydanie uchwały przez organ wadliwie obsadzony w zakresie funkcji Wiceprzewodniczącego Rady – W. J., co narusza art. 16 ust. 1 i art. 17 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa; powyższe skutkowało opuszczeniem posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa, które odbyło się 8 grudnia 2020 r., przez członków Rady obecnych w tym dniu na wcześniejszych głosowaniach, i pozostaje w bezpośrednim związku z wynikiem głosowania w przedmiocie kandydatury skarżącej.

Wobec powyższego, A.S. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie – jako pozbawionego uzasadnionych podstaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 44 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2021, poz. 269; dalej: u.k.r.s.) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem. W orzecznictwie za utrwalony należy uznać pogląd, że kognicja Sądu Najwyższego nie obejmuje badania merytorycznej trafności wyboru dokonanego przez Krajową Radę Sądownictwa (por. m.in.: wyroki Sądu Najwyższego z: 5 sierpnia 2011 r., III KRS 9/11; 14 kwietnia 2016 r., III KRS 8/16; 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). Sąd Najwyższy sprawdza – w granicach odwołania – czy nie doszło do naruszenia przepisów postępowania lub przepisów prawa materialnego mających zastosowanie w sprawie.

Z uwagi na fakt, że to do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy wybór kandydatów do objęcia urzędu sędziego należy uznać, że Rada ma w tym zakresie przyznaną szeroką władzę dyskrecyjną. Uznanie Rady oznacza, że w określonym stanie faktycznym dopuszczalnych może być kilka alternatywnych decyzji dotyczących wyboru najlepszego kandydata – w tym decyzja o odstąpieniu od wyboru któregośkolwiek z kandydatów na ogłoszone stanowisko. Sama okoliczność, że zewnętrzny obserwator (w tym Sąd Najwyższy) innego kandydata postrzegałby jako lepszego, bądź też uważałby, że kandydat, który nie został wybrany, w istocie posiada kompetencje wymagane do zajmowania stanowiska sędziego, nie jest wystarczająca dla stwierdzenia sprzeczności uchwały z prawem. Swoboda wyboru osób, które zostaną przedstawione Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej bądź co do których Rada odstąpi od wystąpienia ze stosowanym wnioskiem, nie jest jednak nieograniczona; wybór kandydatów nie może być arbitralny i odrywać się od ustawowych przesłanek czy zgromadzonej w sprawie dokumentacji.

Odnosząc powyższe uwagi do niniejszej sprawy należy stwierdzić, że Krajowa Rada Sądownictwa w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały w sposób wystarczający wyjaśniła motywy swojej decyzji o nieprzedstawieniu kandydatury skarżącej Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Przy podejmowaniu uchwały nie doszło do naruszenia reguł proceduralnych określonych w ustawie.

Stosownie do art. 33 ust. 1 u.k.r.s. w sprawach indywidualnych Rada podejmuje uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone.

Zgodnie z art. 35 ust. 2 u.k.r.s. przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście zespół kieruje się przede wszystkim oceną kwalifikacji kandydatów, a ponadto uwzględnia:

- 1) doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia;

- 2) opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Mając na uwadze brzmienie przytoczonych przepisów, nieuzasadnione są zarzuty dotyczące braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy przez Krajową Radę Sądownictwa. Nie ulega bowiem wątpliwości, że Krajowa Rada Sądownictwa zapoznała się z całością udostępnionej dokumentacji, odebrała wyjaśnienia od skarżącej, a także od innych osób (przy czym na etapie postępowania konkursowego A.S. nie domagała się odebrania wyjaśnień od kolejnych osób) – Prezesa Sądu Okręgowego w C. i Kierownika Sekcji do rozpoznawania spraw o rozwód i separację oraz spraw o ubezwłasnowolnienie w I Wydziale Cywilnym Sądu Okręgowego w C., gdzie skarżąca orzekała w ramach delegacji, oraz sędziego opiniującego pracę i kwalifikacje zawodowe skarżącej. Podejmując uchwałę o nieprzedstawieniu kandydatury A.S. Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Rada kierowała się przede wszystkim oceną kwalifikacji skarżącej, sporządzoną na potrzeby postępowania, negatywną opinią Kolegium Sądu Okręgowego w C. oraz wynikami rozmów z samą skarżącą i innymi wskazanymi powyżej osobami, nie pomijając jednak – wbrew twierdzeniom skarżącej – jej ponad dwudziestoletniego doświadczenia w wykonywaniu zawodu sędziego, zdobytego także w czasie delegowania do pełnienia obowiązków orzeczniczych w Sądzie Okręgowym w C. Podkreślenia wymaga przy tym, że zgodnie z art. 33 ust. 1 u.k.r.s. i art. 35 ust. 2 u.k.r.s. kryterium stażu orzeczniczego nie jest kryterium wiodącym – taką wagę przyznaje się natomiast ocenie kwalifikacji kandydata, która w rozpoznawanym przypadku wypadła negatywnie. Jedynie ubocznie należy zauważyć, że skarżąca, ustosunkowując się na etapie postępowania konkursowego do treści oceny sporządzonej przez sędziego Sądu Okręgowego w C. H.M., nie tyle zaprzeczyła stwierdzonym w niej uchybieniom, co starała się je usprawiedliwić.

W tym miejscu należy odwołać się do twierdzeń skarżącej sugerujących, że osoby, od których odebrane zostały wyjaśnienia, miały być jej nieżyczliwe, co z kolei miało wpłynąć na treść ich wyjaśnień, a w konsekwencji – na treść zaskarżonej uchwały. Kwestia ta nie może być przedmiotem badania przez Sąd Najwyższy – a to z uwagi na fakt, że okoliczności, jakie spowodowały, iż kryteria przybrały postać niekorzystną dla kandydata na sędziego, nie poddają się ocenie Sądu Najwyższego. Podobnie nie należy do oceny Sądu Najwyższego, dlaczego

właśnie te kryteria miały udział w negatywnej decyzji Krajowej Rady Sądownictwa. Z punktu widzenia zgodności z prawem procedury nominacyjnej istotne jest bowiem to, że miały one charakter obiektywny i wymierny oraz przemawiały na niekorzyść kandydatki (por. wyrok Sądu Najwyższego z 26 września 2017 r., III KRS 21/17).

Wbrew zarzutom sformułowanym przez skarżącą, brak jest podstaw do uznania, że uzasadnienie zaskarżonej uchwały zostało sporządzone w sposób lakoniczny i uniemożliwiający stwierdzenie motywów, jakimi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa przy jej podejmowaniu. Uzasadnienie zaskarżonej uchwały spełnia kryterium wszechstronności, wskazując zarówno na atuty kandydatki (w tym wieloletnie doświadczenie zawodowe na stanowisku sędziego), jak i na okoliczności przemawiające na jej niekorzyść. Krajowa Rada Sądownictwa jednoznacznie podała, jakie czynniki zdecydowały o treści zaskarżonej uchwały. Okoliczność, że w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały nie zostały indywidualnie omówione wszelkie dokumenty znajdujące się w aktach sprawy – tak jak chciałaby tego skarżąca – nie wpływa na jego wartość merytoryczną, skoro jednocześnie jednoznacznie wskazane zostały podstawy podjęcia przez Radę decyzji odmawiającej przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury A.S. Na powyższe wielokrotnie zwracano już uwagę w orzecznictwie Sądu Najwyższego, podkreślając, że uzasadnienie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nie może być powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego z: 15 października 2014 r., III KRS 49/14; 4 grudnia 2014 r., III KRS 65/14; 10 października 2019 r., I NO 142/19).

Odnosząc się do zarzutu naruszenia art. 187 ust. 1 pkt 2 i art. 187 ust. 2 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez wydanie uchwały przez organ wadliwie obsadzony w zakresie funkcji Wiceprzewodniczącego Rady – W. J., co w ocenie skarżącej doprowadziło do naruszenia art. 16 ust. 1 u.k.r.s. i art. 17 ust. 2 u.k.r.s. oraz skutkowało opuszczeniem obrad Krajowej Rady Sądownictwa 8 grudnia 2020 r. przez część jej członków, stwierdzić należy, że i on okazał się bezzasadny – a to z następujących przyczyn.

Zgodnie z art. 21 ust. 1 u.k.r.s. do ważności uchwał Krajowej Rady Sądownictwa potrzebna jest obecność co najmniej połowy jej składu. W głosowaniu nad zaskarżoną uchwałą, podjętą na posiedzeniu plenarnym Rady 8 grudnia

2020 r., brało udział 13 z 25 członków Rady – wymóg kworum został zatem spełniony. Skoro tak, bez znaczenia pozostaje fakt, że część członków Rady opuściła posiedzenie przed głosowaniem nad kandydaturą skarżącej – żaden z przepisów ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa nie nakłada bowiem na poszczególnych członków Rady obowiązku uczestniczenia we wszystkich głosowaniach, które zostały wyznaczone na dane posiedzenie plenarne. Wskazana okoliczność nie może zatem w jakikolwiek sposób wpływać na ważność zaskarżonej uchwały.

Podobnie, bez znaczenia pozostają podnoszone przez skarżącą zarzuty dotyczące ewentualnych wadliwości w zakresie obsadzenia funkcji Wiceprzewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa przez W. J. Okoliczność ta nie ma znaczenia z punktu widzenia ważności zaskarżonej uchwały – z powołanego już art. 21 ust. 1 u.k.r.s. wynika bowiem jedynie, że do ważności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa wymagana jest obecność co najmniej połowy jej składu, nie ulega zaś wątpliwości, że W. J. pozostaje członkiem Rady nieprzerwanie od 2015 r. – czego nie kwestionuje zresztą sama skarżąca.

Mając na uwadze powyższe, zważywszy, że ocena przydatności kandydata na stanowisko sędziowskie należy do wyłącznej kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa i Sąd Najwyższy nie może jej kwestionować, chyba że Rada przekroczyła granice uznania – co w rozpoznawanym przypadku nie miało miejsca – Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s., orzekł jak w sentencji wyroku.